

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **M. Š.**
bytem
zastoupen JUDr. Emilem Flegelem
advokátem se sídlem K Chaloupkám 33170/2, 106 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Kraje Vysočina, odbor
služby dopravní policie Jihlava**
se sídlem Vrchlického 46, 587 24 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2020, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2020, č. j. X, a rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Kraje Vysočina, územního odboru Jihlava, dopravního inspektorátu ze dne 2. 12. 2019, č. j. X, se *ruší* a věc se *vrací* žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je *povinen* zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč do 30 (třiceti) dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Emila Flegela, advokáta.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalovaný zamítl odvolání žalobce proti oprávněnému rozhodnutí, kterým správní orgán I. stupně v pokutovém bloku opravil nesprávně uvedené město spáchání přestupku žalobce. Došlo k němu namísto chybně uvedené Jihlavy v Telči. Jádrem věci je otázka, zda takto

nesprávně uvedené město lze v konkrétních okolnostech této věci považovat za zřejmou nesprávnost, kterou lze odstranit opravným rozhodnutím podle § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu („správní řád“). Žalobce také namítá, že o jeho odvolání neměl rozhodovat žalovaný, ale policejní prezidium. A že nedostal příležitost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Na všechny tyto otázky se proto krajský soud zaměřil.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Žalobce podle záznamu o přestupku z rychloměru jel dne 18. 3. 2019 rychlostí 74 km/h na ulici Dačické v Telči, kde mohl jet maximálně 50 km/h. Po zastavení policií souhlasil s vyřízením věci příkazem na místě, na jehož základě zaplatil pokutu 500 Kč. V kolonce týkající se času, místa a způsobu spáchání přestupku ovšem policistka uvedla „ul. DAČICKÁ, JIHLAVA“. Žalobce blok podepsal. Jako místo jeho vystavení je v něm Telč. O den později žalobce obdržel oznámení o uložení pokuty, ve kterém se jako místo přestupku objevuje ulice Dačická v Telči.
3. Žalobce kvůli danému přestupku dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů. Dne 21. 3. 2019 ho proto Magistrát města Jihlavy („magistrát“) vyzval k odevzdání řidičského oprávnění. Žalobce podal námitky vůči všem záznamům bodů v bodovém hodnocení řidiče. Magistrát je zamítl. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal ke Krajskému úřadu Kraje Vysočina („krajský úřad“), který rozhodnutí magistrátu zrušil. Shledal rozpor v údajích o místě přestupku mezi příkazem na místě a oznámením o uložení pokuty. To podle něj vede k důvodným pochybnostem o místě spáchání přestupku žalobce a oprávněnosti záznamu bodů za toto přestupkové jednání. Místo spáchání přestupku uvedené na pokutovém bloku, tedy ulice Dačická v Jihlavě, bylo podle krajského úřadu nedohledatelné. Krajský úřad uložil magistrátu odstranit daný rozpor v novém řízení. Doporučil mu podat podnět k přezkumnému řízení a na základě jeho výsledku rozhodnout o námitce žalobce proti záznamu bodů za přestupek ze dne 18. 3. 2019.
4. Magistrát postupoval podle pokynu krajského úřadu a podal podnět k přezkumnému řízení, ve kterém poukazoval na rozpor mezi příkazem na místě a oznámením o uložení pokuty co do určeného místa přestupku. Spis obsahuje úřední záznamy, ve kterých policistky, které zastavily žalobce, osvětlují, že k uvedení Jihlavy namísto Telče v pokutovém bloku došlo omylem. Dodávají, že žalobce s vyřízením věci příkazem na místě souhlasil a pokutu hotově hned uhradil.
5. Krajské ředitelství policie Kraje Vysočina, územní odbor Jihlava, dopravní inspektorát („dopravní inspektorát“) vydal dne 3. 9. 2019 opravné usnesení, kterým v příslušné kolonce příkazového bloku změnil údaj o městě spáchání přestupku. Žalobce se ovšem proti tomuto usnesení odvolal. A Krajské ředitelství policie Kraje Vysočina, odbor služby dopravní policie Jihlava („žalovaný“) toto první rozhodnutí dopravního inspektorátu zrušil. Podle žalovaného dopravní inspektorát rozhodl nesprávnou procesní formou. Namísto opravného usnesení měl podle § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád („správní řád“) vydat opravné rozhodnutí. To představuje legitimní procesní nástroj k opravě zřejmé nesprávnosti v písemném vyhotovení rozhodnutí.
6. Dopravní inspektorát proto dne 2. 12. 2019 pod č. j. X („rozhodnutí dopravního inspektorátu“) vydal opravné rozhodnutí a jako zřejmou nesprávnost nahradil v části 5 pokutového bloku označené jako „Popis skutku – čas, místo, způsob spáchání“ text „DNE

18. 3. 2019 v 9:44 hod ul. DAČICKÁ JIHLAVA“ textem „DNE 18. 3. 2019 v 9:44 hod ul. DAČICKÁ TELČ“. Zmínil, že policistka uvedla Jihlavu namísto Telče omylem. Přesné místo spáchání přestupku přitom jednoznačně vyplývalo ze záznamu o přestupku z rychloměru a snímku, který rychloměr vygeneroval. Stvrzovala ho i fotodokumentace na záznamu o přestupku z rychloměru. Zmínil i GPS souřadnice, údaj o dotčené komunikaci v záznamu o přestupku ve znění „Telč, komunikace č. II/406 ul. Dačická u restaurace Egypt, směr jízdy Dačice“ a místo projednání přestupku uvedené na bloku. Proto uvedení města Jihlavy dopravní inspektorát považoval za zjevnou nesprávnost. Poučil pak žalobce o možnosti se odvolat a v poučení uvedl, že o odvolání bude rozhodovat žalovaný.

7. Žalobce této možnosti využil a namítal, že cestou opravného rozhodnutí podle § 70 správního řádu nelze měnit vlastní skutková zjištění. Lze jím odstranit jen méně významné překlepy. Žalovaný však rozhodnutím ze dne 5. 2. 2020, č. j. X („rozhodnutí žalovaného“) odvolání žalobce tentokrát zamítl. Také odkázal na výstupy z rychloměru. Dodal, že policistka v úředním záznamu uvedla, že do bloku Jihlavu namísto Telče napsala nepozorností. Blok jako místo svého sepisu v příslušné kolonce uvádí „V Telči dne 18. 3. 2019“, což sice nelze zaměňovat s tím, kde byl skutek spáchán, ale v této věci se tato okolnost podílí na uceleném řetězci objektivního určení místa (obce) spáchání skutku. V tomto konkrétním místě policie skutek zjistila a projednala v přímé časové ose návaznosti jednotlivých úkonů. Na daném místě se nacházely policistky, žalobce, jeho vozidlo a důkazní prostředky o porušení zákona ve formě obrazového záznamu. Ty obsahují údaje postačující k individuální identifikaci, které tvoří uzavřený kruh vzájemně na sebe navazujících důkazů. Žalobce navíc podpisem stvrdil, že údaje na bloku souhlasí. Sám věděl, že se nachází na Dačické ulici v Telči. Z toho všeho plyne, že uvedení Jihlavy namísto Telče byla jen písařská chyba, kterou mohl dopravní inspektorát opravit podle § 70 správního řádu.

III. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

8. Žalobce namítá, že vadu příkazového bloku spočívající v rozporném či chybném uvedení místa spáchání přestupku nelze opravit jako zřejmou nesprávnost. Tou je třeba rozumět evidentní písařské pochybení. Nelze „opravit“ popis přestupku nebo chybně uvedenou právní kvalifikaci. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, Ústavního soudu i krajského soudu žalobce namítá, že § 70 správního řádu lze aplikovat pouze na zjevné omyly ohledně údajů, např. opravy různých méně významných překlepů a zkomolenin, opravy dat a rodných čísel, ale také opravy početních chyb. Nelze však měnit obsah samotného rozhodnutí. Zjevnou nesprávností může být pouze chyba, která je každému zřejmá. Nelze revidovat vlastní skutková zjištění.
9. Rozhodnutí žalovaného a dopravního inspektorátu odporují veškeré judikatuře, jelikož mění obsah samotného rozhodnutí. Nejedná se o zjevnou početní chybu, překlep, zkomoleninu či jinou zřejmou nesprávnost, která by byla na první pohled každému zřejmá. Krajskému úřadu, jehož rozhodnutí bylo impulsem pro podnět, který vedl k vydání rozhodnutí dopravního inspektorátu, zjevně vůbec nebylo zřejmé, jaký údaj je správný a jaký nesprávný. Pak ovšem nelze hovořit o opravě „zřejmé nesprávnosti“. Ministerstvo vnitra v materiálu „*Metodické doporučení – vady příkazových bloků, jejich důsledky a možná náprava*“ („metodika“), uvádí, že opravu zřejmých nesprávností lze

provést, pokud údaje uvedené na příkazovém bloku obsahují dostatečnou oporu pro opravu. Chyba v psaní má být zřejmá i laikovi. Údaje uvedené na příkazovém bloku neobsahují dostatečnou oporu pro opravu a již vůbec nejde o chybu, která by byla zřejmá i laikovi, pokud ve skutečnosti není zřejmá nikomu.

10. Žalobce dodává, že před vydáním rozhodnutí dopravního inspektorátu i rozhodnutí žalovaného nedostal možnosti se vyjádřit před jejich vydáním k podkladům rozhodnutí. Tím došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Již z textu obou rozhodnutí je přitom zřejmé, že správní orgány vycházely z podkladů, s nimiž se žalobce nemohl seznámit a vyjádřit se k nim. Snímek z rychloměru či úřední záznamy nebyly součástí původně vedeného příkazního řízení. Žalobce se o podkladech nově zařazených do spisu dozvěděl až z odůvodnění rozhodnutí, tedy v době, kdy již nemohl rozhodnutí správních orgánů nijak ovlivnit. Již ze skutečnosti, že bylo třeba pracovat se snímkem z rychloměru, souřadnicemi GPS, úředním záznamem osoby, která příkazový blok vydala apod., jasně vyplývá, že se v dané věci nejednalo o opravu zřejmé nesprávnosti.
11. Žalobce dodává, že o odvolání rozhodl tentýž správní orgán, který rozhodnutí vydal. Mělo rozhodovat policejní prezidium. Žalovaný proto neměl věcnou příslušný k vydání rozhodnutí, které tak trpí nicotností.
12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě namítl nedostatek pasivní legitimace, protože žalobce podle něj neoznačil žalovaného úplně. Zdůraznil, že žalobce nijak nezpochybňuje samotné spáchání přestupku a místo jeho spáchání v Telči. Ani to, že byl účastníkem řízení, nebo že blok podepsal a stvrdil souhlas se zjištěným stavem věci. Ustanovení § 70 správního řádu lze aplikovat na zjevné omyly ohledně údajů dostatečně podložených zjištěními, která prokazují jejich správné znění. Proto pracoval s jednotlivými podklady ve spise, které dokumentovaly správné místo přestupku. Žalovaný pak odkazuje na metodiku, podle které lze opravit chyby v popisu skutku, lze-li z ostatních údajů uvedených na bloku bezpochyby určit správnost opravovaného údaje. V této věci jde o zjevnou chybu v psaní. Ze záznamu o přestupku z rychloměru je jasné, že se vše stalo na ulici Dačické v Telči, což si i žalobce uvědomuje. Žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu, kterým uznal opravu letopočtu v rozhodnutí, pokud zjevně předcházel letopočtu uváděnému jako počátek relevantního období.
13. K námitce porušení § 36 odst. 3 správního řádu žalovaný uvádí, že vydání opravného rozhodnutí je prvním úkonem ve věci opravy. Veškeré důkazní prostředky a zjištění stavu věci byly předloženy v místě projednání skutku a vydání příkazu na místě. Žalovaný žádné nové podklady pro vydání rozhodnutí neměl. Úřední záznamy popisující průběh řízení jsou pouhým vyjádřením policistek o prováděném úkonu.
14. K námitce věcně nepřislušnosti žalovaného odkazuje na závazný pokyn č. 221 policejního prezidenta ze dne 14. 12. 2011, kterým se upravují některé postupy v řízení o přestupcích („závazný pokyn“). Zvolený postup odpovídá hlavě II. zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky („zákon o policii“).

IV. Jednání před krajským soudem

15. Dne 29. 9. 2021 proběhlo u krajského soudu jednání ve věci. Žalobce i jeho zástupce se z něj omluvili. Žalovaný dostal příležitost uplatnit námitku podjatosti samosoudce, kterou

ovšem nevznesl. Odkázal poté na své vyjádření k žalobě. Po krátké rekapitulaci obsahu spisu soud provedl k důkazu závazný pokyn, konkrétně jeho přílohu v podobě tabulky, v níž hrál hlavní roli bod 7. Plyne z něj, že pokud je rozhodujícím orgánem v prvním stupni územní odbor krajského ředitelství policie (u blokové pokuty uložené dopravním inspektorátem), pak o odvolání rozhoduje odbor služby dopravní policie krajského ředitelství policie. Žalovaný neměl žádné námitky ani důkazní návrhy. Po jeho závěrečném návrhu a krátkém přerušení krajský soud vyhlásil tento rozsudek.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).
17. Žaloba je částečně důvodná.
18. Žalobce vznáší tři námitky: a) že údaj o městu, kde spáchal přestupek, nebyl zřejmou nesprávností opravitelnou postupem podle § 70 správního řádu, b) že nedostal možnost seznámit se s poklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim podle § 36 odst. 3 správního řádu, a c) že mělo namísto žalovaného rozhodovat policejní prezidium. Krajský soud žalobní námitky v tomto pořadí vypořádá.

a. Chybně uvedené město nebylo zřejmou nesprávností, kterou by bylo možné opravit podle § 70 správního řádu

19. Podle § 70 správního řádu platí, že *opravu zřejmých nesprávností* v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede *správní orgán, který rozhodnutí vydal*. Týká-li se oprava *výroku* rozhodnutí, vydá o tom správní orgán *opravné rozhodnutí*. *Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí*. Právo podat odvolání proti opravnému usnesení anebo opravnému rozhodnutí má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen.
20. Krajský soud předestílá, že předmětem jeho přezkumu je pouze postup žalovaného a dopravního inspektorátu v souvislosti s vydáním opravného rozhodnutí. Krajský soud může posuzovat pouze to, zda byl na místě postup podle § 70 správního řádu. Konkrétně se tedy krajský soud musel zabývat otázkou, zda nesprávné uvedení Jihlavy namísto Telče při specifikaci místa přestupku, představuje zřejmou nesprávnost, kterou lze odstranit vydáním opravného rozhodnutí v souladu s § 70 správního řádu. Prostřednictvím této žaloby však žalobce nemůže dosáhnout revizi skutkových a právních závěrů obsažených v opravovaném rozhodnutí dopravního inspektorátu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 2. 2009, č. j. 1 As 112/2008-56, „[s]myslem přípustnosti odvolání proti opravnému rozhodnutí podle § 70 správního řádu z roku 2004 není poskytnout účastníku řízení novou možnost podat opravný prostředek proti původnímu rozhodnutí, ale pouze bránit se proti provedené opravě a jejímu eventuálnímu dopadu na původní rozhodnutí a na právní sféru účastníka řízení [...]. Jiné vady rozhodnutí, které nenaplnují hypotézu § 70 správního řádu, lze napravit jen cestou řádných či *mimořádných opravných prostředků*, mohou být též předmětem soudního přezkumu.“ (bod 10 citovaného rozsudku).

21. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu lze institut opravy zřejmých nesprávností využít pouze v případě *zjevných omylů* ohledně údajů, dostatečně podložených zjištěními, jež prokazují jejich správné znění. Naopak *není možné měnit vlastní skutková zjištění*, na jejichž základě správní orgán ve věci rozhodnul, nebo jejich právní posouzení. Nelze proto připustit, aby se pomocí opravy zřejmých nesprávností měnil vlastní obsah (smysl) opravovaného správního rozhodnutí. Nejedná se o opravný prostředek ani o nové rozhodnutí. Možnost opravy zřejmých nesprávností slouží pouze k odstraňování různých *méně významných* překlepů, zkomolenin, k opravám dat, početních či „technických“ chyb, o jejichž existenci a povaze není pochyb. Opravu podle § 70 správního řádu nelze použít ke změně vlastních opravovaným rozhodnutím stanovených práv a povinností (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2016, č. j. 5 As 3/2016-20, ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, nebo ze dne 25. 2. 2009, č. j. 1 As 112/2008-56).
22. Zřejmou nesprávností pak může být pouze chyba, k níž došlo zjevným a okamžitým selháním v duševní a mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno či vyhotoveno, která je každému zřejmá. Zřejmost takové nesprávnosti vyplývá především z porovnání výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním, případně z jiných souvislostí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2008, č. j. 4 Ads 125/2008-174).
23. Na rozdíl od judikatury, na níž odkazoval žalovaný, se projednávaná věc velmi podobá věci, kterou Nejvyšší správní soud řešil rozsudkem ze dne 17. 12. 2014, č. j. 2 As 200/2014-29 („rozsudek druhého senátu“). Nejvyšší správní soud v něm uvedl, že „postupem podle § 70 správního řádu *nelze měnit* materiální obsah rozhodnutí, resp. jeho *skutkové* či právní závěry. Citované ustanovení tak lze aplikovat pouze v případech chyb patrných na první pohled, jež nevzbuzují reálné pochybnosti o věcné správnosti uvedených údajů a jsou zřejmé i osobám práva neznalým (např. ojedinělé chybné uvedení data vydání či čísla jednacímho správního rozhodnutí). Naproti tomu v nyní posuzovaném případě využily správní orgány opravné rozhodnutí podle § 70 správního řádu k tomu, aby v pokutovém bloku opravily *místo spáchání přestupku* z „I/20 Stará Voda – Bečov“ na „I/20 Krásné Údolí - Bečov“. Tento postup odůvodnily tím, že tuto „chybu“ lze považovat za zjevný omyl a chybu v psaní, neboť *místo spáchání přestupku bylo zjištěno řádně kalibrovaným měřicím zařízením a GPS souřadnice uvedené na záznamu z tohoto měřicího zařízení odpovídají silnici č. I/20 mezi obcemi Krásné Údolí a Bečov*.

Již z tohoto odůvodnění je patrné, že k provedení takové změny nelze postupovat podle § 70 správního řádu a nebyla jím provedena oprava zřejmé nesprávnosti ve smyslu shora citované judikatury (např. oprava překlepu či jiného srovnatelného formálního pochybení), neboť Krásné Údolí a Stará Voda jsou dvě různé obce, vzdálené od sebe přibližně 32 km, přičemž město Bečov leží mezi nimi (nejednalo se tedy např. o úpravu názvu jediné obce či její části). Pochybení takového charakteru vzhledem k povaze blokového řízení, resp. pokutového bloku (v němž jsou zpravidla uvedeny pouze elementární skutkové okolnosti jako čas, místo a velmi stručná charakteristika přestupku), nebylo na první pohled patrné ani správnímu orgánu, jenž jej opravil na základě listin založených ve správním spise (záznam z měřicího zařízení, mapa s GPS souřadnicemi). O tom, že změnou textu pokutového bloku ze „Stará Voda – Bečov“ na „Krásné Údolí - Bečov“ nebyla opravena na první pohled patrná nesprávnost ve smyslu § 70 správního řádu, jistě svědčí i to, že sám krajský soud musel svůj názor o věcné správnosti provedené změny opřít o tři různé důkazní prostředky (záznam z radarového

zařízení, list hlídky č. 2122547 a část mapy zachycující pozemní komunikaci I/20). (...) po potvrzení pokutového bloku obviněným z přestupku a po oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení správní orgány již nevyhledávají ani neprovádějí dokazování za účelem posouzení skutkového a právního stavu věci (...). Postup správních orgánů a krajského soudu tedy nebyl v souladu ani se smyslem a základními principy blokového řízení.“ (bod 13 citovaného rozsudku).

24. Tento právní názor musel krajský soud následovat i v této věci, která je ve svém jádru a relevantních okolnostech prakticky shodná. Také šlo o překročení nejvyšší dovolené rychlosti řešené příkazem na místě ve formě pokutového bloku, který řidič podepsal. Jen se proti němu kvůli dosažení 12 bodů bránil návrhem na obnovu řízení, což však pro meritum věci nemá vliv. A spor byl o místo spáchání přestupku, tedy *skutkový závěr*. I v této věci šlo o *chybně uvedenou obec*, ve které k přestupku došlo či přesněji *záměnu dvou měst*. Správní orgány se pak musely opřít o několik podkladů ve spise. Dopravní inspektorát konkrétně odkazuje na údaje v záznamu o přestupku z rychloměru včetně GPS souřadnic a údajů o dotčené komunikaci, fotodokumentaci ze záznamu o přestupku a místo projednání přestupku uvedené na samotném bloku. Žalovaný navíc odkázal na úřední záznam, ve kterém policistka přiznala své pochybení a nepozornost při vyplňování pokutového bloku. Doplnuje skutkové okolnosti změření rychlosti, zastavení vozidla policistkami a identifikaci žalobce spolu s jeho podpisem stvrzujícím všechny relevantní údaje i úhradu finanční částky. Ze souhrnu těchto důkazních prostředků žalovaný dovodil, že uvedení města Jihlavy namísto Telče bylo zřejmou nesprávností podle § 70 správního řádu.
25. Při porovnání se závěry rozsudku druhého senátu je však zřejmé, že takto pojatý procesní postup dopravního inspektorátu a žalovaného nemůže obstát. Druhý senát Nejvyššího správního soudu taktéž neobměkčily jednoznačné údaje z rychloměru a viditelné „upsání se“ autora pokutového bloku. Nešlo podle něj o zřejmou nesprávnost ve smyslu ustálené judikatury, jejímž předpokladem podle druhého rozsudku Nejvyššího správního soudu je, aby k závěru o správnosti nebylo třeba dalších důkazů, protože by měla být zjevná na první pohled.
26. Krajský soud proto za použití rozsudku druhého senátu dochází k závěru, že uvedení města Jihlavy namísto Telče při specifikaci místa spáchání přestupku sice bylo nesprávností, ale *nešlo o zřejmou nesprávnost* ve smyslu § 70 správního řádu, kterou bylo možné napravit opravným rozhodnutím. Takovou zřejmou nesprávností by bylo, pokud by například policistka do bloku vepsala „*Tečl*“. Pak by tuto chybu při psaní bylo možné opravit. Ale vyměnit chybně uvedenou Jihlavu za Telč již nelze. Dopravní inspektorát svým rozhodnutím *změnil skutkové zjištění*, což procesní režim § 70 správního řádu neumožňuje.
27. Námitky žalobce, že správní orgány nesprávně sáhly k institutu opravného rozhodnutí podle § 70 správního řádu, pokud chtěly opravy skutkový údaj o místě (městě) spáchání přestupky, jsou proto důvodné. Pro úplnost krajský soud dodává, že cestou nápravy dané nepřesnosti mohly být – za splnění formálních zákonných podmínek – mimořádné opravné prostředky, které ostatně zmínil žalobce v žalobě, krajský úřad (viz bod 3 výše) i rozsudek druhého senátu, tj. přezkumné řízení podle § 94 a násl. správního řádu či obnova řízení podle § 100 a § 102 správního řádu.

b. Vydává-li správní orgán opravné rozhodnutí podle § 70 správního řádu, pak účastník řízení nemá právo na seznámení se s podklady rozhodnutí a vyjádření k nim podle § 36 odst. 3 správního řádu

28. Ve své další námitce žalobce zmiňuje, že správní orgány porušily jeho právo na seznámení se s podklady a vyjádření se k nim podle § 36 odst. 3 správního řádu. Tato žalobní námitka již není důvodná.
29. Podle § 36 odst. 3 věty první správního řádu platí: „*Nestanoví-li zákon jinak*, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí“. V případě institutu opravného rozhodnutí podle § 70 správního řádu ovšem *zákon* podle krajského soudu *stanoví jinak*.
30. Z § 70 správního řádu plyne, že pokud se oprava týká výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí, přičemž *prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí*. Sám zákonodárce tak při realizaci opravy výroku správního rozhodnutí nedává prostor pro aplikaci § 36 odst. 3 správního řádu. Ustanovení § 70 správního řádu je speciálním zákonným ustanovením ve vztahu k § 36 odst. 3 téhož zákona a stanovuje odchylku v procesním postupu správního orgánu před vydáním rozhodnutí (viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 4. 2015, č. j. 15 Af 64/2013-110). Jde to ostatně ruku v ruce s tím, že by předmětem opravného rozhodnutí měly být skutečně zřejmé nesprávnosti, které nevyžadují nashromáždění či doplnění dalších spisových podkladů, ze kterých by tyto nesprávnosti plynuly (i odtud lze proto nepřímou dovozovat důvodnost námitek vypořádaných v části *a.* výše).
31. Jestliže tedy žalobce namítá, že správní orgány při vydání opravného rozhodnutí porušily jeho právo podle § 36 odst. 3 správního řádu, namítá tak nedůvodně, protože mu v tomto procesním režimu dané právo nesvědčí.

c. O odvolání proti rozhodnutí dopravního inspektorátu měl rozhodovat žalovaný

32. Poslední námitka žalobce se týká příslušnosti žalovaného k rozhodování o odvolání žalobce proti rozhodnutí dopravního inspektorátu. Podle žalobce mělo věcnou příslušnost policejní prezidium. Ve skutečnosti zde jde ovšem o otázku *funkční příslušnosti pro odvolací řízení*, jehož předmětem je rozhodnutí územního odboru krajského ředitelství policie. Žalovaný pak namítal nedostatek své pasivní legitimity.
33. Podle § 6 odst. 1 zákona o policii ji tvoří útvary, jimiž jsou a) policejní prezidium v čele s policejním prezidentem, b) útvary policie s celostátní působností, c) krajská ředitelství policie, a d) útvary zřízené v rámci krajského ředitelství. Ustanovení § 8 odst. 1 zákona o policii dodává, že krajské ředitelství je organizační složkou státu, v jehož čele stojí krajský ředitel, který je vedoucím organizační složky státu. Útvary policie zřízené v rámci jeho působnosti jsou vnitřními organizačními jednotkami krajského ředitelství. Podle § 8 odst. 2 zákona o policii se v ní zřizuje 14 krajských ředitelství, jejichž názvy a sídla uvádí příloha k tomuto zákonu. Ta pak v bodě 10 zmiňuje Krajské ředitelství policie Kraje Vysočina se sídlem v Jihlavě. Současně platí, že *policejní prezidium řídí činnost policie* (§ 6 odst. 3 zákona o policii).
34. Oprávnění k rozhodování dále mohou konkretizovat podzákonné normy či normy interního charakteru vydávané v rámci vztahů nadřízenosti a podřízenosti. Těmi mohou

být i tzv. vnitřní předpisy (správní nařízení) vydané v určité organizační struktuře vykonávající veřejnou moc. Pro policii je typické, že podrobnosti její organizace upravuje právě tato vnitřní normotvorba [což bývá i předmětem kritiky, srov. k tomu Sládeček, V. Státní policie. In: Sládeček, V., Pouperová, O. a kol. *Správní právo. Zvláštní část (vybrané kapitoly)*. 2. vyd. Praha: Leges, 2014, s. 411 a 413; srov. čl. 79 odst. 1 Ústavy]. Role útvarů policie zřízených v působnosti krajského ředitelství proto plyne i z vnitřních předpisů policie (srov. blíže rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 1. 2020, č. j. 34 A 11/2017-39, body 25-30 a tam citovanou judikaturu). Takovým vnitřním předpisem je také závazný pokyn, který vydal policejní prezident stojící v čele policejního prezidia řídicího policii.

35. Příloha závazného pokynu určuje, které orgány mají funkční příslušnost rozhodovat o odvolání proti rozhodnutí kterých orgánů. V příslušné tabulce je pro tuto věc relevantní část týkající se služby dopravní policie a v ní bod 7. Z daného řádku tabulky plyne, že pokud je rozhodujícím orgánem v prvním stupni územní odbor krajského ředitelství policie (u blokové pokuty uložené dopravním inspektorátem), pak o odvolání rozhoduje odbor služby dopravní policie krajského ředitelství policie. V souladu s tímto určením funkční příslušnosti, které se v praxi uplatňuje již od roku 2012, proti rozhodnutí dopravního inspektorátu (územního odboru v Jihlavě) správně rozhodl žalovaný (odbor služby dopravní policie Jihlava). Měl tedy funkční příslušnost ve věci rozhodovat.
36. Námitka žalobce, že příslušnost k rozhodování o odvolání proti rozhodnutí dopravního inspektorátu mělo policejní prezidium, proto není důvodná.
37. Nedůvodnou pak byla i námitka žalovaného, že jej žalobce označil neúplně v žalobě, což podle žalovaného vedlo k nedostatku jeho pasivní legitimace.
38. Je pravdou, že žalobce jako žalovaného označil „Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Kraje Vysočina“ a navrhl poté v žalobním návrhu zrušení dvou rozhodnutí „Krajského ředitelství policie Kraje Vysočina“ různých dat a čísel jednacích. Závěr o nedostatečném označení žalovaného by ale byl přepjatě formalistický. Obzvláště v kontextu výše popsanych námitek žalobce a interní povahy úpravy funkční příslušnosti. Žalobce navíc označil daná rozhodnutí správnými údaji, k žalobě rozhodnutí žalovaného doložil a všem – včetně žalovaného – bylo nepochybně jasné, čím rozhodnutí žalobce napadá. Proto krajský soud považuje tuto procesní námitku žalovaného za nedůvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

39. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil rozhodnutí žalovaného pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Nepřesnost uvedení města spáchání přestupku nebyla zřejmou nesprávností ve smyslu § 70 správního řádu a dopravní inspektorát proto nemohl ve věci vydat opravné rozhodnutí. Krajský soud z důvodu procesní ekonomie přistoupil nejen ke zrušení rozhodnutí žalovaného, ale také ke zrušení rozhodnutí dopravního inspektorátu, který se vydal uvedenou nesprávnou procesní cestou (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Věc vrátil žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Zbylé námitky žalobce nebyly důvodné.
40. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Výrokem II. tohoto rozsudku soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11.228 Kč. Tato částka se skládá

ze zaplaceného soudního poplatku 3.000 Kč za podání žaloby, z částky 6.200 Kč za dva úkony právní služby zástupce žalobce JUDr. Emila Flegela, spočívající v přípravě a převzetí věci podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“) a podání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. K tomu je třeba připočíst paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300 Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 1.428 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 29. září 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce